

tragte bemeldte Lovbud som indeholdende en unaturlig og ufornøden Bestemmelse, hvis Vortagelse neppe vilde kunne medføre nogen som helst Skade eller Fare for Tiendebagernes Interesse. Da vi imidlertid ved Siden deraf maae erkjende, at den i Udkastets § 7 foreslaaede Forskrift muligt kan virke hemmende for Gjennemførelsen af den nye Ordning, som Loven i det Hele tilsigter, samt medføre Ulempe for Besidderne af mindre Parceller, saa have vi dog troet, ei heller her at burde fremtræde med noget særskilt Votum.

Udvalget foreslaaer derfor, at første Afsnit af § 7 udgaar, og at Bestemmelsen om, at Forordn. 25de Juni 1810 § 8 ikke skal være til Hindrer for, at en Deling af Tiendeafgifter i mindre Brøker end $\frac{1}{4}$ Skp. antages, dog ikke under $\frac{1}{4}$ Skp., som hele Udvalget formener bør være den laveste Brøk, knyttes til Reglerne om Udskjning og Omlægning i § 6.

Da Lovudkastets § 2 har fastsat den, som det forekommer Udvalget, naturlige Regel, at den samme Steds omhandlede Fortegnelse, der skal danne Grundlaget for Tiendebyrdens fremtidige Ordning, skal slutte sig til de virkelig forhaandenværende Forhold og saaledes tage Hensyn til den fra Hartkornet afvigende Fordeling, som tidligere retsghydlig maatte have fundet Sted, staaer det for Udvalget som en Selvfølge, at Opkrævningen af Tienben ogsaa fremtidig maa foregaae i Overensstemmelse hermed, og da Bestemmelsen i andet Afsnit af § 7 synes at gaae ud fra den lige modsatte Forudsætning, foreslaaer Udvalget, at denne Deel af Paragraphen udgaar.

ad § 8.

Da Befølgningerne ved Tiendevederlagets Constatering i Almindelighed ville blive temmelig betydelige, har Udvalget troet, uden at komme Retsbetjentens Interesse for nær at kunne foreslaae en Nedsættelse i Gebyrerne, saaledes at der i det Hele for Udførelsen af de i §§ 4 og 5 omhandlede Forretninger ikkun erlægges et samlet Gebyr af 8 Sk. for hver Eiendom, dog at det ikke kan falde ned under 2 Rd., samt at Udskrift efter § 5 kun betales med 24 Sk. for Arket.

ad § 9.

Da Loven af 19de Februar 1861 om Forandring i Udredelse af Tiendeafgifter for Jøl, Kølve, Lam og Bisværme samt Smaaredsel m. v., der indeholder de fornødne Bestemmelser om Tiendeafgiftens og Smaaredselens Constatering og Fordeling efter Hartkornet, allerede i sin 5te § har paabudt Thinglæsning af Forretningerne, vil Bestemmelsen i nærværende Paragraph kunne finde sin Fuldbyrkelse derved, at det befales, at Retsbetjenten, efter at Thinglæsning er foregaaet, har at foretage den i § 5 omhandlede Notering paa hver enkelt Conto i Panteregistrene. Som Vederlag for hans Uleilighed foreslaaer Udvalget en Betaling af 2 Rd. for hvert Sogns Vedkommende, hvor saa eller mange Noteringer der end maatte blive Spørgsmaal om, hvilken Betaling udredes paa samme Maade, som Loven af 19de Februar 1861 § 10 sidste Afsnit har fastsat for de øvrige paaløbende Udgifter.

ad § 10.

Udvalget har allerede ovenfor udtalt, at det ikke kan billige, at det paalægges Beneficiarierne paa egen Bekostning at bevirke en Foranstaltning, som nærmest har Interesse for det Offentlige og maa gaae Haand i Haand med den Forandring i de Geistliges Lønning, som et andet Landstinget forelagt Lovudkast har sat sig til Maal at bevirke, og foreslaaer derfor, at Paragraphen forandres derhen, at der ikkun gives Kultusministeriet en Bemyndigelse til at paahyde Tienbens Constatering, hvilken da kan indtræde efterhaanden ved Vacance. At Befølgningerne herved ikke bør falde Embedsmændene til Last, forekommer Udvalget indlysende, men da det endnu staaer som uvist, om den paatænkte Lønningsfond vil komme til Existent, have vi maattet indskrænke os til at udtale, at Omkostningerne ville være at udrede af det Offentlige. Det bliver da senere ved særlig Lov at afgjøre, af hvilken Kasse de ville være at bære. Det har derhos forekommet Udvalget rigtigt, at der for de offentlige Stiftelsers Vedkommende blev givet de vedkommende Ministerier en lige Bemyndigelse til at paahyde Foranstaltningens Gjennemførelse for de samme tilhørende Konge- og Kir-